

Naročnina za Jugoslavijo:
celoletno 180 din, za 1/2 leta
90 din, za 1/4 leta 45 din,
mesečno 15 din; za ino-
zemstvo: 210 din. — Pla-
ča in tožl se v Ljubljani.

Časopis za trgovino, industrijo, obrt in denarništvo

Uredništvo in upravnništvo
je v Ljubljani v Gregorčič-
evi ulici 23. — Rokopisov
ne vračamo. — Račun pri
pošt. hranilnici v Ljubljani
št. 11.953. — Tel. št. 25-52.

Izhaja vsak ponedeljek,
sredo in petek

Ljubljana, sreda 10. februarja 1937

Cena posamezni
številki din 1.50

Proti hiperprodukciji

Zadnji »Jugoslovenski gvozdjar« se je dotaknil v uvodniku zelo perečega vprašanja industrijske hiperprodukcije v naši državi, ki se vedno bolj pojavlja. Med drugim pravi:

Na vsem svetu se že davno izvaja sistem načrtnega gospodarstva. Ta pojem vsebuje v sebi tudi strogo nadzorstvo nad celotno gospodarsko aktivnostjo vse države. To nadzorstvo se mora izvajati po načrtu in mora ne le gospodarstvo nadzirati, temveč ga tudi voditi. Takšno nadzorstvo je tudi nam potrebno, ker so naši trgi preplavljeni z raznim blagom. — Opaža se hiperprodukcija v mnogih predmetih, da je obstoj nekaterih panog že ogrožen. To hiperprodukcijo je treba na vsak način pobijati. Najbolj zgovoren primer te hiperprodukcije je nova tvornica pločevine, ki jo gradi beograjska Prometna banka v Zemunu. Poleg cele vrste zasebnih takšnih tvornic in ene državne so oblasti brez vsega dovolile še ustanovitve novega konkurenčnega podjetja, pa čeprav niti obstoječe ne morejo izkoristiti svoje kapacitete. Jasno je, da je takšno čezmerno izdajanje koncesij škodljivo za zasebno in državno gospodarstvo. Dovoljevanje novih tvornic brez načrta in brez ozira na njih število pomeni kopičenje predmetov, da bo z njimi trg preplavljen in da mora nastati nered na trgih.

Zato je potrebna sistematična kontrola ministrstva za trgovino in industrijo. Tudi je potrebno načrtno gospodarstvo, če že ne v celoti, pa vsaj delno. Dolžnost ministrstva bi morala biti, da prepove vsako novo podjetje, če bi zaradi njega mogla nastati hiperprodukcija. Vselej, kadar bi kdo zaprosil dovoljenje za ustanovitev novega podjetja, bi se moralo pregledati, kakšna je kapaciteta starih in kakšna je njih rentabilnost ter če je res treba ustanoviti novo podjetje. Sele, če bi se izkazalo, da je novo podjetje res potrebno, bi se smela tudi izdati koncesija. Trgovinsko ministrstvo bi moralo v ta namen imeti poseben oddelek, v katerem ne bi sodelovali le lek, v katerem ne bi sodelovali le teoretski, temveč tudi praktični ljudje. Dolžnost tega odseka bi morala biti, da informira one, ki bi hoteli postaviti nove tovarne, kakšne predmete naj izdelujejo, kje naj zgradi tovarno in kje so jim na razpolago cenene delavske in pogonske sile. Takšno delovanje odseka bi bilo v neprecenljivo korist za vse naše gospodarstvo. Seveda pa ne bi smelo biti v tem oddelku nobenega centralističnega birokratizma.

Da se s predlogom »Jug. gvozdjarja« v načelu strinjamo, se razume samo po sebi, saj smo dostikrat že zahtevali uvedbo načrtnega gospodarstva baš iz razloga, da se prepreči hiperprodukcija v posameznih industrijskih panogah, ki jo danes že precej močno občutimo. Vendar pa mislimo, da to, kar predlaga »Jug. gvozdjar«, ne bi zadostovalo.

Mi potrebujemo institucijo, ki bi čisto natančno ugotovila, kako je z našo proizvodnjo, agrarno kot tudi industrijsko in vsako drugo. Kajti hipertrofije ni danes le v industriji, temveč tudi v drugih panogah gospodarstva. Istočasno pa je vse polno panog, kjer je naša proizvodnja mnogo premajhna

in kjer bi se mogla uspešno dvigniti. Tudi vse to bi bilo treba natančno ugotoviti in na podlagi teh ugotovitev določiti, katere nove proizvodnje naj se pospešijo, katere pa ovirajo.

Te smernice, ki bi jih izdelala institucija, ki bi služila le interesom celote, bi morale biti tudi odločilne za izdajanje dovoljenj za nova podjetja. Naš predlog se razlikuje torej v tem, da najprej zahtevamo načrt za naše gospodarstvo in šele na podlagi tega načrta naj se začne izvajati kontrola

oblasti. Načrt pa se seveda ne bi smel sestaviti brez aktivnega in soodločujočega sodelovanja praktičnih gospodarskih ljudi, pri čemer bi se morali upoštevati tudi socialni momenti, da ne bi načrt služil kot podlaga za monopolno stališče nekaterih že obstoječih podjetij. Preprečila naj bi se le škodljiva hipertrofija produkcije, ne pa tudi medsebojna tekma podjetij, da ne bi bili varovani samo interesi proizvodnje, temveč tudi interesi potrošnikov.

Uvedba nadzorstva nad proiz-

vodnjo more imeti zelo dalekosežne posledice in zato jo je treba temeljito preudariti in zato bi bilo potrebno, da bi se izdelal najprej načrt za vse naše gospodarstvo, ki bi bil podlaga za vso našo gospodarsko politiko.

Čeprav nimamo dosti vere, da bi takšen načrt kmalu dočakali, vendar pa moramo njegovo potrebo naglasiti, ker je drugače v resnici nevarnost, da bomo pri vsej svoji še mnogo preslabo razviti proizvodnji trpeli še od hipertrofije!

Občinske trošarine in takse

Navodila finančnega ministra Letice

V drugem delu svojega razpisa o načelih, po katerih naj se ravna oblastva pri potrjevanju obč. proračunov, podaja finančni minister podrobna navodila glede obč. trošarin in taks ter pravi med drugim:

Ze v svojem razpisu z dne 20. marca 1936 sem opozoril na škodljive posledice previsokih občinskih trošarin. Te niso samo v velikem nasprotju z načelom pravičnega obdačevanja, temveč dostikrat tudi škodujejo razvoju gospodarstva. Občine so uvajale trošarine brez vsakega sistema. Mislile so le na fiskalno korist, vse drugo so omalovaževale. Tako je nastal zaradi pretiranih trošarinskih postavk zastoj v proizvodnji, kar je posebno hudo zadelo široke množice, ker je zaradi tega padla zaposlitev. Če pa so bile trošarine uvedene na predmete, ki so neobhodno potrebni za življenje, se je s tem življenje podražilo in znižal standard ljudstva.

Občinske trošarine pa tudi zelo neugodno vplivajo na kmetijske proizvode. Zaradi visokih cen pada potrošnja pridelkov. Kupec se z izgovorom na visoke trošarine trudi, da čim bolj zniža ceno pridelkov, kar se mu navadno tudi posreči, ker nima kmetovalec potrebne rutine, da bi resnicoprav spoznal. Iz vseh teh razlogov odločno zahtevam, da se v smislu mojega razpisa z dne 20. marca 1936 razdele vsi agrarni proizvodi v naslednje tri skupine:

I. skupina: Od vsake trošarine bi se morali oprostiti: žito, koruza v zrnu, navadnejše vrste moke, krompir v glavni sezoni (ne zgodnji), domača povrtnina, ki jo prideluje kmetovalec v večjih množinah v glavni sezoni kakor zelje, čebula, fižol, paprika itd., sadje, ki je v dotičnem kraju glavni pridelek kmetovalca, drva v manjših količinah, živalska krma, jajca in mleko.

II. skupina: proizvodi od katerih bi se smela pobirati le zmerna trošarina: živina in živalski proizvodi (volna, mlečni proizvodi, sir), druga povrtnina in drugo sadje. Znižana trošarina pa bi veljala samo za proizvode, ki jih prinese na trg kmetovalec. Manjše količine bi se morale sploh oprostiti od plačevanja trošarine, da bi se olajšala trgovina.

III. skupina: proizvodi, ki imajo luksuzen značaj. Ti bi se smeli zatrošariniti v dosedanji višini. Med take proizvode je šteti: zgodnje povrtnino in sadje, sadje po sezoni, posušeno sadje, pekmez, surovo maslo, prešički, mlada živina, perutnina, vino, žganje itd.

V to skupino se morejo po

lokalnih razmerah uvrstiti tudi drugi proizvodi. Glavno pa je, da se kmetovalec čim bolj oprosti od plačevanja trošarine.

Uvajanje trošarine, uvoznine, mitnine, kaldrmine itd. na razne industrijske predmete, ki ima že prohibitiven značaj, je treba po možnosti čisto opustiti. Če je to iz fiskalnih interesov nemogoče, potem mora biti vsaj trošarinska stopnja znosna.

Trošarina na tvorniško obutev ne sme znašati več ko 5, na tvorniško obleko pa ne več ko 3% vrednosti blaga.

Treba pa pri določanju trošarine upoštevati tudi prometno vrednost blaga. Predmete, ki so življenjska potreba, je treba popolnoma oprostiti občinske trošarine. Samo predmeti, ki imajo luksuzni značaj, bi morali biti zavezani trošarini, ki bi se mogla določiti tudi z ozirom na večji ali manjši luksuz teh predmetov. Organi, ki sodelujejo pri potrjevanju občinskih proračunov, se morajo zato podrobno poučiti o gospodarskih razmerah posameznih krajev. Ne smejo dovoljevati trošarine na predmete, če bi bila s tem zadeta gospodarska delavnost ali če bi bili s trošarinami zadeti najbolj revni sloji.

V splošnem ne bi smele znašati trošarinske stopnje na predmete dnevne uporabe več ko 5%, na druge predmete pa ne več ko 10% njih vrednosti.

Trošarina se sme nalagati samo na gotove predmete in na usluge na ozemlju dotične občine. Trošarina na surovino, pomožna sredstva proizvodnje, na pogonski material se mora sploh opustiti. Prav tako se ne sme obremeniti z občinsko trošarino izvozno ali tranzitno blago. Dvojno obdačevanje predmetov s trošarino pod

Konferenca Zbornic v Beogradu je končala svoje delo

Konferenca trg. industrij. zbornic se je začela dne 1. februarja v Beogradu pod predsedstvom predsednika banjaluške zbornice dr. Zorunića. Konferenca je trajala ves teden ter je zaključila svoje delo v soboto. O delu konference je bilo izdano naslednje poročilo:

Prvi del konference je bil posvečen izpremembam zakona na poslovni promet za gorivo in za žitarice. Sedanji način odmere in plačevanja tega davka ne zadovoljuje interese, ker zaradi svoje nepraktičnosti ovira promet

raznimi imeni (kakor na primer uvoznina, tlakovina, mostnina itd.) se nikakor ne sme dovoliti! Vse trošarine morajo biti v soglasju z veljavnimi zakoni. To velja zlasti za trošarine na alkoholne pijače, ki nikdar ne smejo presežati po zakonu določene višine. Vse trošarine na potrošnja morajo biti v eni občini za isti predmet enake, brez ozira, kje se potrošijo.

V pravilnike treba na vsak način postaviti določbo, da se trošarina vrne, če se dotični predmet iznese iz občine. Prav tako tudi določbo, da se trošarina ne pobira od predmetov, ki se proizvajajo na ozemlju občine, a se izvažajo zaradi potrošnje v druge občine. Vse te določbe morajo biti v skladu s pravilnikom o banovinskih in občinskih trošarinah z dne 9. julija 1930, ker je ta pravilnik še vedno v veljavi.

Tudi mnoge občinske takse se morajo revidirati! Občine smejo pobirati takse samo za posle in dela, pri katerih reševanju imajo občinski uradi opravka. Pa tudi v teh primerih ne sme taksa biti prevelika. V resnici pa pobirajo mnoge občine takse od predmetov, ki sploh ne bi smeli biti taksam podvrženi. Občine morajo gledati na to, da tudi z znižanjem taks dajo čim večji podnet za dvig gospodarske delavnosti na svojem ozemlju.

Med občinskimi dohodki so tudi takšni, ki imajo znaten vpliv na gospodarski razvoj. Sem spadajo zlasti razne odškodnine za koristi od občinskih podjetij kakor za uporabo vode, električnega toka, plina, tramvaja, klavnice in podobno. Višina teh odškodnin ne sme biti pretirana ter se mora tudi pri potrjevanju teh pristojbin gledati na to, da se v razpisu navedena načela spoštujejo.

Konferenca Zbornic v Beogradu je končala svoje delo

ter tudi omogoča, da precejšnje število davčnih zavezancev tega davka ne plačuje. Glede davka na gorivo je prišlo na konferenci do soglasja ter je bil sklep konference predložen finančnemu ministrstvu. Vprašanje žitarice pa se bo ponovno obravnavalo. Soglasno pa je sklenila konferenca, da bi se morali izvozniki žita za blago, ki ga izvozi Prizad, na vsak način oprosti plačevanja davka na poslovni promet.

Nato se je ponovno razpravljalo o uredbi o likvidaciji kmetijskih dolgov. Po definitivni določitvi

vseh predlogov konference v zvezi s tem vprašanjem je bila izdelana predstava za pristojna ministrstva.

Konferenca je nato posvetila zelo mnogo pozornosti vprašanju protizakonitega nastajanja trgovin na deželi ter propadanja trgovin v mestih in trgih.

Trgovina hitro nazaduje ter postajajo mesta, ki so bila prej središča trgovine, sedaj navadna lokalna tržišča. Vzrok tega propadanja trgovine je zlasti v vedno bolj številnih sejmskih dnevih ter širjenju konzumnih in nabavljanih zadrug, kar je vse v nasprotju z veljavnimi zakonskimi predpisi.

Vprašanje olajšanja položaja trgovcev-dolžnikov je bilo nadalje predmet dolgih posvetovanj na konferenci ter je konferenca o tem vprašanju tudi sprejela potrebne sklepe.

Nato so bili sprejeti tudi primerni sklepi glede novih članov tarifnega odbora in Jugoslovanskega odbora Mednarodne trgovinske zbornice, o načrtu uredbe o javnih nabavah in delih, o kongresu trg. in industrijskih zbornic držav Balkanskega sporazuma in Male antante, o roku zastaranja odškodnin za nadurno delo, o zavarovanju trgovcev ter še o nekaterih drugih vprašanjih.

Največ časa pa je bilo posvečeno ponovnemu proučevanju posameznih določb trgovinskega zakona, ki se nahaja pred skupščino. Svoje prejšnje pripombe k temu zakonu je konferenca ponovno proučila ter jih v glavnem tudi sedaj ponovila.

Posebna pomena so bili dolgi sestanki, ki jih je imela konferenca 2. februarja ves popoldne z zastopnikom trgovinskega ministrstva dr. Pavletičem, dne 3. februarja pa ves popoldne z načelnikom davčnega oddelka finančnega ministrstva dr. Sladovičem. Na teh sestankih so bila razjasnjena mnoga sporna vprašanja glede obrtnega zakona ter glede davčnih in taksnih predpisov ter bodo ta vprašanja v kratkem tudi formalno rešena.

Konferenca je končala svoje delo v soboto popoldne, popoldne pa so imeli nekateri zastopniki konference ponoven sestanek z dr. Sladovičem glede izpremembe člena 1. uredbe o izpremambi in dopolnitvi uredbe o skupnem davku.

Po zaključku konference je sprejel posebno deputacijo konference predsednik vlade doktor Stojadinović. Deputacija je poročala predsedniku vlade o delu konference ter o njenih sklepih.

Sprejemanje blagajniških zapisov za kavcijo, oziroma garancije pri državnih blagajnah

Ministrstvo za finance je doznalo, da nekatere državne blagajne delajo lastnikom blagajniških zapisov težave pri sprejemanju za kavcijo, oziroma garancije. Največkrat navajajo, da nimajo nikakih navodil, da se ti zapisi morejo sprejeti za kavcijo, ali za garancije. Zaradi tega ministrstvo za finance opozarja na člen 6. uredbe o izdajanju državnih zapisov od 23. novembra 1936, ki se glasi: »Blagajniški zapisi, izdani po tej uredbi, smejo služiti pri vseh državnih in samoupravnih blagajnah za varščino in jamčevino po popolni imenski vrednosti.«

